

Publicerad 2023-11-02 21:57 av Kim Hurtig

En polis som har jagat samma gärningsman i flera år - Kommer han till slut att lyckas fånga honom?

Polisen som alltid jagar

“Är det okej om jag lägger pistolen här?” frågade John.

“Javisst, självklart”, svarade Kevin men en ljusare röst och svalde tungt.

“Tack, den sitter så obekvämt i bilen. Skär in i benet.”

“Jag förstår precis”, sa Kevin och log.

En stund gick och tystnaden låg lätt och skvalpade i bilen. Utomhus hade natten tagit över. Ett par lampor lös upp ingången till huvudbyggnaden framför dem, och till vänster fanns en mörkt lada, till höger låg den kolmörka skogen. Bilrutorna var nere och ett svagt väsen hördes, men ingen av dem kunde lista ut varifrån ljudet kom eller vad det var. John harklade till och tittade på Kevin.

“Ska du ha en cigg?”

Kevin skakade på huvudet.

“Nej, nej tack det är bra”, svarade han och gäspade till. Istället tog han en klunk av det ljumma kaffet.

John öppnade upp dörren, klev ut och sträckte ut ryggen innan han fiskade upp en cigarett från cigarettpaketet. Tändaren hostade ut en låga och John tog ett långt bloss, slöt ögonen och blåste ut långsamt.

“Så”, började han och tog ett till bloss. “Hur länge har du varit med oss nu?”

“Ehm”, började Kevin och försökte sträcka ut benen. “Kanske i två år. Något sånt.”

“Två år alltså”, sa John och gömde ett småleende bakom cigaretten. “Då börjar du ju bli en veteran.”

Ett skratt hördes inifrån bilen.

“Ja jo, kanske det. Hur länge har du varit i gruppen? Eller rättade sagt inom polisen? Eller båda om du vill svara.”

“Ja”, började John och tog ett sista bloss innan han slängde iväg sista delen av cigaretten. Han tittade upp mot den svarta duken där halvmånen gömde sig.

“Inom polisen har jag nog arbetet i över tjugo år. Jag tror det är exakt tjugotre år, tror jag. Men inom gruppen har jag bara varit i tio år, tror jag. Något sånt.”

“Bara tio”, sa Kevin när John slog sig ner igen. “Har du fru? Eller man?”

“Nej på båda”, svarade John. “Men jag har haft en fru. Men jag är skild sedan väldigt länge. Självt då?”

“Jag har en flickvän, Marie heter hon. Vi har nog varit tillsammans nu i sex år. Det är lite prat om giftermål och sådär, jag tror att hon vill ha barn också. Jag tror att hon vill att jag ska fria nu, men, ja.”

“Men vadå?” sa John och tittade på Kevin som hade fäst blicken utåt. Kevin drog in ett djupt andetag och suckade till.

“Ja, jag vet inte om jag verkligen vill det. Men henne alltså. Det är lite komplicerat. Jag tycker ju om henne såklart men, ja jag vet inte. Det är något som inte känns helt hundra. Det är också prat om barn som jag sa och hus. Jag menar, jag är ganska ung och har precis, ja eller nästan precis börjat komma in i gruppen. Ja det känns bara lite för mycket just nu att tänka på annat.”

John satt tyst en stund och smälte alla ord. Han förstod vad Kevin menade. För John var Kevin fortfarande ett barn, en tonåring. Han hade försökt lista ut Kevins ålder men han hade gissat runt tjugo.

“Hur gammal är du?” frågade John till slut.

“tjugofem.”

“Mm. Ja, jag kan känna igen mig i det du säger. Självt är jag femtiofem nu men jag var i din ålder när jag gifte mig med min nu exfru. Det var prat om en ny bil, barn, hundar och hus och allt hit och dit. Men det slutade med att vi bodde kvar i min lägenhet, var gifta i tio år för att sedan skiljas barnlösa och hundlösa. En ganska ny bil fixade jag däremot.”

“Okej, så du var runt trettiofem när du skilde dig? Har du haft någon tjej eller så sen dess? Eller jag kan tänka mig att det kan vara svårt att hitta en ny efter man har varit gift. Det är också en faktor varför jag inte vill gifta mig, om vi nu inte skulle hålla ihop.”

“Nej, jag började fokusera på jobbet istället och sket i allt annat. Jag tänkte köpa en hund, men det skulle inte gå. Jag arbetade hela tiden. Men om du tänker att du inte vill gifta dig för att det ska bli svårt att träffa andra om ni skiljer er, då tycker jag... ” John sträckte på sig och pekade framåt. “Så du?”

“Vadå?” sa Kevin och tittade sig omkring men allt var lika mörkt och stilla som tidigare. Om ännu inte mörkare.

“Dörren, den rörde på sig. Kan det vara han?”

“Oj, ska vi ringa någon? Hur gör vi?” Kevin började titta runt vart hans mobiltelefon låg innan han

greppade tag i polisradion, men John stoppade honom.

“Skit i det, kom nu. Vi måste agera direkt.”

“Men? Själva? Förstärkning då? Han kan ju vara beväpnad.”

“Kom nu”, fräste John och tog tag i pistolen innan han öppnade upp bildörren. “Jag har jagat den här personen i över åtta år nu, jag tänker fan inte låta han komma undan.”

“Men... ”, började Kevin men öppnade passagerardörren och försvann ut i mörkret när John hoppade ut.

“Nu måste vi hålla ihop och vara tysta. Följ efter mig”, viskade John och sjönk ner innan han smög framåt. Kevin följde efter.

Ett par ljusa strimor studsade på fönstrena, tystnaden låg allt tyngre, förutom ett par löv som dansade av vinden. De passerade ladan och tog till höger för att komma bort från lamporna vid huvudbyggnadens ingång. John ställde sig mot väggen och Kevin ställde sig bredvid.

“Okej”, viskade John och tog upp sin hand. “Jag går in först. Om jag gör så här så vill jag att du stannar upp, okej?” sa han och höll upp sin hand.

“Okej”, svarade Kevin och nickade. “Men ska vi verkligen inte ringa efter... ”

“Nej”, avbröt John. “Jag vägrar låta han komma undan. Han är lika lurig som en lurig mus, kom nu.”

John smög framåt längs med väggen mot ingången. Han hukade sig under ett fönster och Kevin gjorde detsamma. John lade handen på dörrhandtaget och vred ner.

“Det är olåst. Jag är hundra att han är här inne, men var försiktig. Det kan vara flera.”

Kevin svalde tungt och drog in ett djupt andetag innan han lade handen på pistolen.

“John”, viskade Kevin och tittade ner mot Johns midja. “Har du pistolen med dig?”

“Ja, här”, svarade han och visade upp sin pistol. “Hölstret ligger fortfarande kvar i bilen.”

Han öppnade upp dörren precis att hans kropp fick plats. Han möttes av en dörr till höger och en stentrappa upp till andra våningen. Bakom honom kom Kevin. John hörde hur Kevin andades och vände sig mot honom.

“Försök att ta ett par djupa andetag, okej, det är ingen fara. Jag vet hur han tänker, i flera år har jag jagat

honom, kartlagt hans mönster, hans sätt att arbeta och hans beteende. Om det finns flera här, då kan vi gå tillbaka och ringa efter förstärkning. Låter det bra?”

Kevin nickade och drog in ett par djupa andetag.

“Det känns lite bättre nu.”

“Bra, vi tar in här först”, sa han och drog ner dörrhandtaget. “Eller inte”, fortsätta han. “Det är låst. Vi går uppåt.” John greppade tag med båda händerna på pistolen och gick några steg upp innan han stannade till och lyssnade. Kevin gick med ena handen mot väggen och tänkte enbart på sin andning. John tog några steg till och stannade upp. De fortsatte så innan de kom upp till den andra våningen. En annan trappa längst bort fortsatte upp till tredje våningen, och på vänstersidan längs korridoren fanns fyra stycken stängda dörrar.

“Vi tar dörrarna i ordning. Håll dig bakom mig och håll blicken framåt.”

Kevin svarade inte. Hans bröstkorg höll på att sprängas inifrån.

John smög fram med pistolen riktad mot golvet och ställde sig vid dörren. Inget ljud mötte hans öron. Inga röster eller skrattande löv. Han blickade ner mot klockuret på handleden och noterade tiden, 01:49, innan han kände på dörren som var upplåst. Dörren öppnades på glänt och John tittade in. Inget annat än mörker mötte hans bruna, sömniga ögon. Han stängde igen och smög till nästa dörr när ett duns rätt var det var fick hjärtat att rusa iväg.

Kevin hoppade till men John lyckades hålla sig kvar på golvet.

“Vad var det?” frågade Kevin.

“Jag vet inte”, sa John och titta på Kevin som såg ut att ha sett ett spöke.

“Men vi fortsätter.” Han öppnade upp dörren på glänt och ljus bröt sig ut. Han stannade upp och lyssnade, men ingenting. Dörren öppnades ännu mer så att han kunde granska av rummet. I rummet fanns vända bort och stolar längs väggarna, men i mitten av rummet stod tre träbord uppradade med flera väskor ovanpå. John nickade till med huvudet och slank in. Kevin följde efter.

“Stanna vid dörren”, sa John och fortsatte in mot väskorna.

“Var försiktig”, varnade Kevin och tittade ut mot de andra dörrarna. Hans hjärta försökte fortfarande rymma ut och magen ville vända sig ut och in. Men han fortsatte att ta djupa andetag.

John steg fram till första väskan, öppnade upp och nickade till.

“Precis som jag misstänkte”, viskade han för sig själv. I väskan låg sedelbuntar. Han öppnade upp nästa

och likt där låg sedlar. Han greppade tag i en sedelbunt och vände sig mot Kevin. De unga, blåa ögonen växte sig stora. John nickade till och la tillbaka sedelbunten innan han smög tillbaka till Kevin.

“Jäklar”, sa Kevin.

“Det är han”, sa John. “Det kommer förmodligen bli en affär här snart, eller håller det redan på.”

“Men ska vi inte gå tillbaka då och ringa efter förstärkning? Det måste ju ligga flera hundra tusen till miljoner i väskorna.”

“Nej inte än”, sa John och tittade ner på Kevin. Han var ett huvud längre. “Om det kommer bli en affär så är det ingen idé att ringa nu, då kan vi missa köparna. Vi väntar tills vi är säkra att alla är på plats.”

John vände sig om innan Kevin hann svara och fortsatte mot nästa dörr. Han gjorde samma procedur men inget än mörker fanns därinne. Han stängde igen och började smyga mot den sista dörren när röster mötte hans öron. Han frös till. Kevin drog in ett djupt andetag och lät den ligga där.

“Tyst nu”, viskade John och lyssnade. Rösterna hördes från våningen ner, och blev allt högre. “Kom, snabbt”, sa han och tog tag i Kevins axel och klev fram till sista dörren. “In här.” Men det var låst.

“Vad gör vi?” frågade Kevin och tittade sig omkring likt ett förvirrat djur.

“In här, kom”, sa John och smög tillbaka till dörren bredvid. Ljuden blev allt högre och skratt letade sig emellan orden. Kängor mot stentrappsteg ekade sig upp när John fick tag i dörrhandtaget och drog upp dörren. “In.”

Kevin nästan hoppade in och John fick se en svart keps komma uppför trapporna innan han försvann in i det mörka rummet och stängde igen. Kevin flåsade innan han for upp händerna och höll för munnen medan John pressade sitt öra mot dörren för att höra bättre. Det var röster på ett främmande språk. Orden blev högre och skratten ilande in i kroppen. Kevins hår på armarna sträckte sig mot taket, medan Johns låg lent. Båda hade kortärmat med ett par mörka, grövre byxor och ett par rejäla svarta kängor.

Han bet ihop käkarna och kände hur pistolens kalla stål låg bekvämt i hans hand när stegen utanför kom allt närmre. Han for upp med handen mot Kevin och viftade. Kevin förstod och smög djupare in i rummets mörker. Rummet hade två stora fönster, men inte ens månens starka ljus kunde hitta in.

Dörren längs ner i korridoren öppnades innan den stängdes igen. Det främmande språket talades allt mer sällan men han hörde fotstegen högre och högre. John pressade sitt öra mot dörren ännu mer. Han spände till handen som höll pistolen, förde upp den och lade pistolpipan mot dörren när dörrhandtaget plötsligt rörde på sig, innan ett par oförståeliga ord gjorde så att allt frös till. Det blev tyst. När rätt var det var ett ord som han kände igen yttrade sig.

“Här.”

John kunde inte säga vilken brytning det var, men fotstegen försvann bort och dörren bredvid öppnades när skratt och jubel fyllde byggnaden.

John pustade ut och vände sig mot Kevin som gömde sig i mörkret. Han gick fram till honom.

“Det är köparna”, viskade John och lade sin hand på kevins vänster axel. “Går det bra? Du sköter dig fint.”

Kevin nickade till när en röst som John kände igen alltför väl smög sig in under dörren och fyllde hans öron. En ljus, rapp röst fick skratten att tystna tvärt.

“Det är han”, sa John och vände sig mot dörren igen. “Det är Dave.”

Dave är någon John har jagat i snart nio år. En försäljare som säljer alltifrån vapen och ammunition till hemligstämplade dokument och information.

“Vad gör ni? Sänk volymen, vill ni åka fast eller vadå?” fräste Dave.

“Förlåt”, svarade en man med brytning. “Men det är ju massa pengar.”

“Kom nu, vi ska upp till tredje våningen.”

Fotsteg och suckar passerade deras dörr och Kevin gick fram till dörren och hörde dem försvinna uppför trappan.

“Men du”, sa John och tittade tillbaka mot Kevin. “En sak jag inte förstår är, affären verkar inte ha gjorts ännu. Men vems pengar är det? Jag trodde Dave bara sålde, aldrig köpte.”

Kevin ryckte på axlarna.

“Jag vet inte. Men du...”

“Nej”, sa John. “Vi måste upp och se om det finns några fler däruppe. Kom.”

Kevin skakade på huvudet men följde efter John ut till korridoren igen innan de smög till trappan. John höjde pistolen mot trappans slut när han började gå uppför. Kevin stod bakom och tittade bort mot trappan på andra sidan innan han mötte Johns blick. John nickade till med huvudet för att visa att kusten var klar.

De kom upp till tredje våningen. En dörr stod öppen, röster och ljus avslöjade att något höll på där inne. Det fanns en till dörr som var stängd och en steg längre bort som skulle ta dem upp till taket. John smög fram till dörren som var stängd men den var låst. Kevin blickade ut mot fönstret som visade framsidan. Han tittade på bilen som stod parkerad en bit från ladan, när fyra skuggor kom fram runt hörnet och gick taktiskt mot huvudbyggnaden. Han vände sig mot John som mötte hans blick och viftade med handen att han skulle komma. John kom fram och hukade sig ner när han genast fick syn på skuggorna. De blev allt mer synliga ju närmare lamporna de kom och nu såg de att det var fyra personer med svarta masker, svart klädsel och automatkarbiner.

“Ojdå”, sa John och tittade bort mot den öppna dörren.

“Vad tusan gör vi nu?” frågade Kevin. “Ska vi gå ner till rummet igen?”

“Vi hinner nog inte”, sa John och spärrade upp sina ögon som genast blev klarvakna. “Fan.” Han tittade bort mot stegen. “Kom.”

De började smyga mot den öppnade dörren.

“Så vad har du att sälja?” frågade Dave.

John ställde sig vid dörrkanten och sneglade in. Alla hade sina ryggar mot dem. Han for upp med handen och viftade det var klart att passera.

“Det vi har här kommer du aldrig att hitta hos någon annan”, sa en av männen när John smög förbi dörren och såg att en av dem höll på att vända sig om. Han passerade och for upp med handen. Kevin stelnade till innan han backade ett steg bakåt och John försökte snegla in i rummet när de hörde dörrar nerifrån slitas upp. Han tittade på Kevins ängsliga ansiktsuttryck innan han stoppade ner handen i byxfickan, fick upp något som kändes som en ficklampa och kastade in den i rummet och slängde igen dörren.

“Upp på taket, nu”, fräste han och började springa mot stegen. Kevin sprang efter, hölstrade sin pistol och sneglade bakåt. Röster och skrik inifrån rummet slank ut under dörren och i trappan hördes raska fotsteg. John slog upp luckan och försvann upp på taket när Kevin tog tag i stegen. “Skynda dig”, ropade John och sträckte ner sin hand mot Kevin när dörren öppnades samtidigt som den första maskerade mannen kom uppför trappan till deras våning.

Blixtar och dunder fyllde byggnadens alla rum och tog sig upp på taket när John drog upp Kevin och både kastade sig bakåt. Skrik, smärta och vrål från vapen letade sig in under skinnet på Kevin när John ställde sig upp och drog upp honom på hans fötter.

“Kom”, sa John och drog med sig Kevin till andra sidan av huset där ett mindre ventilationstorn stod. De gömde sig bakom och Kevin tog tag i sin pistol.

“Åh jävlar”, sa han. “Det var nära ögat.”

“Ja”, sa John och kikade runt tornet mot luckan. Det smäll för fullt och skriken blev allt färre. “Finns det en steg ner tror du?” frågade han och tittade runt.

“Där kanske”, sa Kevin och pekade mot ena hörnet. “Ja där tror jag.”

“Kom, det är nog vår enda chans.”

De flög upp och började springa mot hörnet med blicken hela tiden mot luckan. Vrålen från automatkarbinerna tog över Kevins sinnen och han frös till och sjönk ner.

“Nej, nej, nej”, började han och höll för sina öron.

“Kom här”, fräste John och drog upp honom igen. “Börja inte nu. Kom.” John släpade med Kevin fram till kanten och mycket riktigt fanns en steg där ner till marken.

“Du börjar, klättra ner nu”, sa John och tog ett steg åt sidan. Tårar rann nerför Kevins kinder när han började klättra ner. John vände sig om och började klättra ner med sin sista blick mot luckan och såg precis ett maskerat huvud kika upp när han försvann bakom takkanten. “Skynda dig”, viskade John när Kevin tittade uppåt.

“Stegen slutar här”, sa han.

“Va?”

“Ja, stegen slutar. Den är trasig.”

“Hur långt är det ner då?” frågade John och tittade uppåt men än hade rovdjuret inte märkt dem.

“Kanske två meter eller så.”

“Släpp taget då, hoppa.”

Kevin torkade sina tårar, drog in ett djupt andetag och släppte taget. Längs med byggnadens vägg såg John ett fönster öppnas upp, och ut kastade sig Dave. Ett träd tog emot honom som han klöste sig fast i när Kevin landade på fötterna och föll ner.

“Aj”, stönade han först men for upp med en tumme. “Det gick bra. Det var nog bara en och en halv meter.”

John följde Dave med blicken innan han kom till slutet av stegen och tittade ner och såg Kevin som också hade också fått syn på Dave. Han drog upp sin pistol från höljet när Dave hoppade ner samtidigt som John. Med Dave i siktet avlossade han ett skott och precis då kom John fallande och dunsade i honom så skottet flög långt åt vänster. Dave tittade bakåt innan han började springa.

“Förlåt”, sa John när han hade fått tillbaka balansen. “Kom, vi följer efter”, fortsatte han och tittade ner på sin pistol han fortfarande höll i handen. De sprang efter när två fönster plötsligt sprängdes upp och ner föll sylvassa bitar. “Hoppa undan”, ropade John och kastade sig åt vänster. Glasbitar föll och högg mot marken. Kevin gömde sig bakom trädet. Från båda fönstrena ställde sig två maskerade personer och tittade ner och fick syn på John och riktade sina vapen. John for upp och slängde sig mot väggen med skotten efter sig som rev upp den jordiga marken. Han höjde upp pistolen och avlossade några skott som slet tag i både masken och ansiktet på en av dem.

Bakom trädet tittade Kevin fram och sköt precis när automatkarbinen vrålade till mot John som ännu en gång kastade sig åt sidan. Kevins kula träffade personens axel som ryckte till, innan automatkarbinens pipa mötte Kevins blick. Han for bakom trädet igen samtidigt som kulorna tuggade sig in i barken.

John rullade på rygg och avlossade tre skott. Ena träffade fönsterlisten, andra personens hand och sista i armen.

“Nu Kevin, Spring”, ropade John när personen försvann in i rummet igen. Han ställde sig upp och sprang mot byggnadens hörn. Efter kom Kevin. De stannade och kikade runt hörnet. “Har du något magasin över?”

Kevin kände över hela kroppen innan tanken hann med var de extra magasinerna satt fast.

“Bara ett”, svarade han och drog fram det. “Vill du ha det?”

“Ta det du”, sa John som fick syn på Dave i månens uppskärade sken. “Du tar bilen, jag tar Dave.”

“Låter bra.”

De rörde sig längs med byggnadens kortsida. Den kyliga natten greppade tag om deras kroppar och lukten av krut fyllde området, tyckte Kevin i alla fall. De kom fram till framsidan igen och kikade mot ingången. Där stod ännu en maskerad person med automatkarbin och vaktade. John vände sig mot Kevin.

“En person, jag hukar mig, vi båda kliver fram.”

Kevin nickade till.

John drog in ett djupt andetag innan han hukade sig ner och klev fram samtidigt som Kevin kikade stående.

De båda avlossade två skott var som slockna själen innan kroppen föll ner på marken. Kevin började springa mot bilen för att kalla efter förstärkning medan John sprang mot mannens automatkarbin. John hörde efter ljud, ljudet av krig eller två röster som skrek på varandra, eller något levande som ville döda honom. Men allt som hördes var hans egna djupa inandningar.

Han plockade upp automatkarbinen när det började smälla till inifrån ladan. Glimtar av ljus pressade sig mellan plankorna och ett vrål fick honom att springa dit. Han tittade på Kevin en sista gång som hade hoppat in i bilen och vrålade i polisradion när han försvann runt hörnet. Pistolen hölstrade han i byxorna och smög längs med väggen. Röster som ropade på varandra i följd av skott som rev upp luften innan de stängade trä fyllde Johns öron när han kände på ett dörrhandtag, det var olåst.

Han möttes av en stor trätrappa och dammiga lådor som stod staplade. Han kollade magasinet som var fullt innan han smög fram till hörnet och kikade fram. En bit bort stod Dave och skrek på ett främmande språk när en person i mask kikade fram och sköt några skott mot Dave som hukade sig ner och skrattade till innan han hoppade upp och svarade med några skott som träffade väggen bakom personen.

John smög fram, djupare in i ladan som var fylld med dammiga lådor, gamla verktyg och en rostig traktor som stod i hörnet. Han tog till höger, hukade sig ner och smög längs med en balk.

“Nu tar jag dig din jävel”, sa Dave och sköt några skott när hans pistol klickade. “Fan också.”

Personen skrattade till och slet av sig masken, innan han kom fram från lådorna där han gömts dig. Han sänkte sin pistol och pratade, skrattade till ännu en gång innan han viftade med pistol mot Dave som ställde sig upp med händerna i luften.

John satt på huk och svalde tungt. Han slöt sina ögon och lyssnade på fotstegen som närmade sig, drog in ett djupt andetag av den träfyllda luften innan han for upp, vände sig om och avlossade ett skott. Personen skrek till och tog sig om benet innan han ramlade ner på golvet.

“Åh jävlar”, fräste Dave och mötte Johns blick med händerna fortfarande riktade mot taket. John steg fram och riktade pipan mellan benen på personen.

“Förstår du vad jag säger?” frågade han, och mannen nickade till.

“Vem arbetar du för?”

Mannen skakade på huvudet och spottade mot John som svarade med att sparka till där kulan hade borrar sig in. Han skrek till när tårar började fylla hans ögon.

“Jag frågar bara en gång till, vem arbetar du för?”

Mannen teg.

John suckade till och riktade pipan mot axeln och tryckte av.

“Åh fan”, sa Dave och skrattade till.

“Okej, jag upprepar mig tydligen två gånger. Vem arbetar du för? Svara annars dör du din jävel.”

Mannen började gråta, tog sig om både benet och axeln.

“Juan Garvez”, sa han till slut. “Garvez.”

“Vem fan är det?” frågade John och Dave i stämman när John tittade på honom och Dave tog upp sina armar igen som han låtit falla ner.

“Vem är det?” frågade John igen.

Mannen skakade på huvudet, när han försökte sträcka sig mot pistolen. John skakade på huvudet och avlossade ett sista skott som fick mannens skrik att tystna för evigt. Han vände sig mot Dave.

“Så”, sa han och ryckte på axlarna. “Du fick mig.”

John riktade pipan mot Dave och klev fram till honom, innan han började skratta till.

“Jag fick dig”, sa han och slängde iväg automatkarbinen. “Nu står det två två.”

“Två två redan?”, sa Dave och satte sig på en låda. Utomhus fyllde sirener nattens lugn.

“Du vet att jag tar dig på riktigt nästa gång va? Då kommer du låsas in, för evigt. Från och med nu kommer jag att använda alla medel jag har för att hitta dig.”

“Det tror jag säkert”, sa Dave. “Du vet att om jag vinner så kommer jag döda dig, och njuta.”

De skrattade till båda två när John slog sig ner bredvid.

“Så, berätta. Vad handlar pengarna om?”

“Är det inte sjukt? För en gång skull när jag ska köpa något istället för att sälja, så blir det en hel jävla cirkus.”

John nickade till och tog sig om axeln som hade börjat värka.

”Ja, vad har du ställt till med den här gången?”

”Jag lovar att jag inte har någonting med den här cirkusen att göra. Allt jag ville göra var att köpa lite information. Men vem tror du här jäveln Juan Garvez är? Han låter som en spanjor. De här ser inte ut som några spanjorer.”

John skakade på huvudet och ställde sig upp.

”Jag vet inte, men jag ska ta reda på det. Men du måste nog börja röra på dig, innan mina vänner kommer.”

Dave ställde sig upp och sträckte fram sin hand.

”Ja, jag måste nog det. Och tack, för att du rädda mig.”

John greppade tag i handen och skakade till den.

”Det är lugnt, hälsa familjen.”

”Håll dig vid liv, snälla. Jag vill vara den som avslutar ditt lidande.”

John la handen på Kevins axel som satt på ambulansens bakre del omringad av en orange filt.

”Vilken cirkus det blev, eller vad säger du?”

”Ja, herregud. Jag är bara lycklig att vi klarade oss. Hur gick det för dig? Var har du varit?” frågade Kevin.

”Jo, det gick bra. Jag hängde i ladan ett tag, träffade på en maskerad man. De arbetar tydligen för någon som heter Juan Garvez om jag inte missminner mig.”

”Vem är det?”

”Ingen aning, men det får vi ta reda på. Hur gick det själv? Du fick hit förstärkningen ser jag.”

Kevin nickade med ett leende.

”Ja, till slut kom de. Det är några som söker i området efter dem maskerade personerna som fortfarande är eller var kvar, men hur gick det med Dave? Hann han smita?”

John nickade och tittade ner i marken.

“Ja tyvärr, han hann smita. Men ska vi dra eller? Vi har ton efter ton av pappersarbeten att göra.”

“Jag tror du måste gå till befälet bara, hon vill...”

“Äsch då”, avbröt John och började gå mot deras bil. “Det tar jag sen. Kom nu, jag är hungrig som tusan, blir det pizza kanske?”

Kevin satt kvar en stund och tittade på John, och sedan på ladan. Han var nästan säker på att Dave hade sprungit in där, han tyckte han såg honom. Han tittade tillbaka på John som viftade med handen att han skulle komma, innan han hoppade ur bilen.

“Hallå”, sa John. “Jag sa pizza, kom nu.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kim Hurtig med Poeter.se id #233553 innehar upphovsrätten